

HARANG KONDULT.

Friss, tavaszi földön döngött a lábam,
áradt patak volt daloló vérem . . .
alkonyi csöndben az utak szélén
magányos fák örködtek fehéren.

Fejem daccal az égre vetettem,
mint, aki minden ellen csak lázad,
öreg anyóka ment el mellettem
szemében pihent csöndes alázat.

Mohó szemem szomjasan felitta
búja pompáját tarka színeknek
és hallottam végső dobbanását
a halálba szálló tört szíveknek.

Üdvözítő, új célok felé vitt
telhetetlen, büszke, gőgös vágyam,
mikor az alkony szelíd szellője
csókot hintett a földekre lágyan.

Minden enyém, újongott a szívem,
a tavasz mámoros, forró dalt dalol;
és megálltam szégyenkezve, verve . . .
— egy harang kondult meg valahol!

(Budapest.)

FEHÉR TIBOR.